

[Erik Eriksen.]

vor side under nogen omstændighed acceptere en tilstand her på rigsdagen, hvorefter regeringen kan komme med sine taktiske og agitatoriske formede forslag fra valgkampen, når denne regering på forhånd er vidende om, at den i det højeste kun kan få det kommunistiske partis støtte til forslagene i den foreliggende skikkelse.

Derfor vil jeg henstille til den høje regering, at den trækker dette forslag, som det nu foreligger, tilbage og omarbejder det. I modsat fald må det blive vor opgave at belære regeringen om, at det, der her er sket, lader vi os ikke byde, og jo hurtigere dette går op for regeringen, desto større muligheder er der også for at gå ind i det saglige samarbejde — dette være sagt med venlig hilsen til regeringen og socialdemokratiet.

Det er klart, at situationen pålægger os alle at vise hensyn, men uanset hvilken sammensætning eller farve regeringen har, er det i første række den, der skal vise sine evner til at komme med forslag, der har mulighed for at blive gennemført. Jeg må stille det spørgsmål, om regeringen har evner til at være ledende på hele det område af lovgivningen, der vedrører erhvervslevets økonomi og arbejdsvilkår, sådan som disse nu tegner sig i den liberaliseringsperiode, vi er inde i. Vil regeringen ikke ved sin politik og hele sin holdning bringe landet ud i en fuldkommen uholdbar stilling overfor den vestlige verden, som vi både politisk og økonomisk samarbejder med? Der er ingen, der længere er i tvivl om, at vi både af den ene og den anden grund må ind på en helt anden økonomisk politik her i landet. Den forværring, der viser sig på flere områder, kan jo slet ikke fortsætte. Jeg tror, at det billede, som såvel finansministeren som handelsministeren har tegnet af valutastituationen, er fuldt troværdigt, men der er ingen af de to herrer, der drager konsekvenserne af den foreliggende krisetilstand. Vi forbruger stadig for meget i forhold til det, vi producerer. Balance skal skaffes, men noget program for dette findes der hverken i de to ministres taler eller i åbningstalen.

Hvis vi ser på det tillæg til nationalbudgettet, som netop nu er udsendt, viser det sig, at valutastillingen trods Marshallhjælp er forringet med ca. 450 mill. kr. siden nytår, når altså medregnes den private valutagæld. Videre er det vistnok sådan, at vi på 3 måneder har trukket halvdelen af vor kredit indtil 30. juni 1952 i den europæiske betalingsunion. Derfor må jeg spør-

ge: Hvilke valutareserver har vi overhovedet tilbage? Hvor meget har vi i dollars? Hvor meget har vi i europæisk valuta? Jeg ved ikke, om regeringen ønsker at give disse oplysninger her, men ellers må de gives, mener jeg, i vareforsyningsudvalget. Kan det tænkes, at vi under denne regerings ledelse en skønne dag står i den situation, at vi pludselig ikke kan betale den løbende import? Såvidt jeg har forstået handelsministeren, regner regeringen selv med et yderligere valutaunderskud på ca. 1/2 milliard kroner i 1951 foruden de særlige militærindkøb.

Derfor mener jeg, at regeringen i det hele taget må til at give mere og åben besked. Jeg tænker her også på den overførelse af varer til bunden liste, der skete den 9. august. Denne overførelse skulle jo efter reglerne for den nye betalingsunion — det er vel § 65 — straks indberettes til Marshallorganisationen i Paris, og dér mener jeg virkelig også, at nu må vi have krav på at få at vide: Hvad har Paris svaret på dette? Og er vi nu under det tilsyn, som der tales om i den samme paragraf? Og videre må jeg stille det spørgsmål: Kan vi risikere, at denne tilbageføring ikke bliver godkendt?

Vi er nu kommet ned på en liberaliseringsprocent på 51. Det kan også give grund til eftertanke, når man ser, hvordan denne procent fremkommer. Hvis vi ser på råvarer, er liberaliseringen 82 pct. af importen, stor ca. 800 mill. kr., fra Marshalllandene i 1948, for næringsmidler er den 61 pct. af importen i dette tidsrum, den havde en størrelse af 200 mill. kr., og for forarbejdede varer 24 1/2 pct.; det drejer sig om 1000 mill. kr. Dette giver en gennemsnitsprocent af 51, men efter Marshallorganisationens regler skulle vi være oppe på 60 pct., og dér er jeg interesseret i at få at vide, hvad man i Paris siger til dette. Inden overførelsen i sommer var liberaliseringen for bearbejdede varer 46 pct. Hvis man atter frigav disse varer, ville der mangle 140 mill. kr. i at nå de 60 pct. Dette svarer nøjagtigt til metervareimporten i 1948, og derfor var det heller ikke tilfældigt, at venstre så stærkt gik ind for overførelsen af metervarer til friliste.

Jeg nævner dette, idet jeg gerne vil understrege, at vi er mange, også udenfor denne sal, der frygter de konsekvenser, der vil flyde af, at vi ikke fører en politik, der tillader os at følge med i det liberaliserings-tempo, der er i de lande, vi samarbejder med. Jeg tror, at dette ansvar til sin tid kan blive meget tungt at bære, og derfor er det det deprimerende ved situationen i dette